

[Landbrugsministeren]

Men det er klart, som det også blev sagt, at hele finansieringsaspektet i det må vurderes, og det er bl.a. denne opgave, som er tillagt Bernsteinudvalget i dets tredje fase.

Det er også rigtigt, som både hr. Bjørn Poulsen og hr. Bjørn Westh har været inde på, at EF-forholdene og de beslutninger, som træffes i EF, spiller en betydelig rolle og herunder også de strukturpolitiske tiltag, som er vedtaget. Det skal ingen hemmelighed være, at jeg har fundet det en lille smule mærkeligt, at det har været så vanskeligt at få forståelse for de muligheder, som det åbner, hos et flertal her i Folketinget – ikke mindst set på baggrund af miljødiskussionen og det generelle ønske, der er om at få landbrugsproduktionen i det hele taget til at gå bedst muligt hånd i hånd med miljøpolitiske tiltag.

Der er vel ingen, der kan være i tvivl om, at ekstensivering, skovtilplantning, braklægning eller »set aside«, hvis man bedre kan lide det udtryk, alt sammen er tiltag – nogle har sat spørgsmålstegn ved deres produktionsbegrænsende effekt, men det skal jeg ikke diskutere her – som har en overordentlig miljøforbedrende effekt. Jeg har indtil videre i hvert fald ikke set nogen, som har anfægtet det synspunkt.

Endvidere spørger hr. Bjørn Poulsen, hvor mange brug der skal kunne nedlægges. Hertil skal jeg sige, at det nye i aftalen jo netop er, at man, skal vi sige kan nedlægge både oppefra og nedefra. Det giver jo betydelig forbedrede muligheder netop med hensyn til det aspekt, vi talte om før, nemlig at skaffe suppleringsjord. Derfor er det klart, at der ikke er nogen egentlig grænse bortset selvfølgelig fra den grænse, at landbrugspligten i disse sammenhænge fortsat består, og at det derfor skal ske efter de gældende regler, hvad enten det drejer sig om supplerings, sammenlægning eller andet.

Hr. Bjørn Poulsen spørger også, hvad der egentlig er grunden til, at man specielt har interesseret sig for familieaktieselskaber. Nu ved jeg ikke, om man skal tage familieaktieselskaber ud til særbehandling. Det kan vi godt gøre, men jeg har egentlig altid haft svært ved at forstå, hvorfor det skulle være forbudt landmænd – og landmænd som for så vidt de eneste erhvervsdrivende – at udnytte de driftsøkonomiske, konsolideringsmæssige, skattetekniske osv. fordele, der er knyttet til en sådan ordning. Man kan sige det brutalt på den måde, at land-

manden vel er den eneste i et moderne samfund, af hvem man forlanger, at der skal sættes både hus og bord og stol og hjem bag erhvervsinvesteringen. Og derfor kunne man måske spørge, om det ikke ville være et rimeligt hensyn at tage til landmanden, om man nu var parat til i større omfang at skille det ad, således at også en landmand kunne få mulighed for at begrænse sin erhvervsmæssige investering.

Men det er blot et af aspekterne. Når hr. Bjørn Poulsen specielt har nævnt familieaktieselskabet, kan det måske skyldes, at det ofte er dette ønske, man har mødt, når der skal ske generationsskifte.

Til hr. Bjørn Westh vil jeg gerne sige, at jeg i mangt og meget deler de synspunkter, som hr. Bjørn Westh gav udtryk for. Hr. Bjørn Westh understregede således nødvendigheden af at opretholde bopælspligten og at undgå fjernjet. Det er vi helt enige i, og der har ikke på noget tidspunkt i forbindelse med drøftelserne om en ny landbrugslov været rejst tvivl om dette element.

Hr. Bjørn Westh nævnte endvidere nogle forhold i forbindelse med skovtilplantning og dermed ophævelse af dyrkningspligten. Vi må vel erkende, at der her er, skal vi sige to mere eller mindre modgående hensyn, nemlig på den ene side, at de fleste erkender det ønskværdige i at få en øget skovtilplantning, men at man på den anden side selvfølgelig ikke ad den vej ønsker at fremme et egentligt fjernje. Det er klart, at man her må søge tilvejebragt en balance for i rimelig grad at tilgodese de hensyn, man ønsker at varetage.

Dernæst nævnte hr. Bjørn Westh, at der ikke er nogen mulighed for anke af det skøn, som udøves af Jordbrugskommissionen. Man kan i det hele taget diskutere, om det giver nogen mening at kunne indanke en skønsmæssig vurdering. Hvis hensigten med at lægge det ud til en lokalt eller regionalt etableret jordbrugskommission netop er at få dens bedst mulige skøn på baggrund af det lokale kendskab, må man vel i forlængelse heraf også antage, at netop disse mennesker så også er, skal vi sige bedst gearret til at foretage et skøn i overensstemmelse med de forhold, som gælder på stedet. Det kan jeg ikke se betyder nogen sløring eller anfægtelse af retssikkerheden, snarere tværtimod, særlig ikke på baggrund af, som det fremgår af det udkast, som er udarbejdet, at denne kommis-